

latok azonban a szabadságharc eseményeinek sodrásában nem valósulhattak meg.

15 évi szolgálat után, 1853. július 28-án, a betegeskedő Würtzler Vilmos eladta gyógyszerétárát *Scholcz Jánosnak*. Másfél évtizedes munkáját utóda elé is példaként állították: a jegyzőkönyvek tanúsága szerint mindig betartotta a törvényeket, lelkiismeretesen gyógyította a betegeket, nagy felelősséggel végezte az élelmiszerek kémiai vizsgálatát, érdemei közé sorolták az ásványvizek kutatása terén elért eredményeit is.

A Budapesti Gyógyszerész Testület elnökének munkáját évek múltán — 1867. áprilisában — *dr. Schmidt János* Pest vármegye volt főorvosa így méltatta: „... a városi gyógyszerár tulajdonosa lévén, mely időben... Pest megyei Főorvosi hivatalt viseltem, nem csak a megye cselédjei és rabjai számára megkívántatott orvosságokat teljes megelégedésemre kiszolgált, hanem előfordult törvényszéki orvosrendőri kérdésekben a szükségelt és hatóságilag elrendelt vegytani vizsgálatokat is mindenkor egész készséggel ... minden jutalmazás nélkül teljesítette.”

Ságody Sándor pesti alpolgármester pedig a következő bizonyítványt állította ki: „... Ételek, edények által vagy más módon tett mérgezések folytán elrendelt bírói, vegyészeti s fenyítő vizsgálatokat a bírák teljes megnyugtatóra, oly pontos szakismerettel teljesítette, hogy a legnehezebb, legkölcségesebb és sok időt igénybe vevő holt tetem vizsgálatoknál is, díjazás iránt semmi igényeket sem támasztott. A város részére teljesített vizsgálatok sok műszaki és ipari tárgyakra terjedtek ki, különösen peres eseteknél, továbbá gyárak, mérleg-kereskedések, titkos szerek és kuruzslásokra tovább; mint a Rókus kórház gyógyszerárának sok éven át kezelője, tapintatos szakismerete s eljárása által közmegegyezést váltott ki...”

„A közhasznú téren szerzett érdemei elismeréséül” 1868. április 23-án ingyenes nemességet kapott Würtzler Vilmos, ennek ellenére visszavonulva, elfeledve halt meg 1884-ben.

A GYÓGYSZERÉSZKÉPZÉS TÁVLATAI

D. C. Brodie: Amer. J. pharm. Educ. 46 (3), 274—280 (1982).

Több, mint egy évtizeddel ezelőtt az Egyesült Államok gyógyszerészképzését számos belső dinamikus erő formálta; ezek közül a klinikai gyógyszerészeti irányzat volt a legdöntőbb. Ezeknek a hatásoknak a nyomán alakult ki az a kreativitás iránti és innovációs igény, amely ma jellemző. Amikor a kórházi gyógyszerészet speciális feladatai körvonalazódnak kezdtek — kb. az 1940-es, 1950-es években —, létszámuk még olyan alacsony volt a gyógyszerészek összlétszámához képest, hogy különleges képzési igényeiknek nem volt elég hathatós szószólója. Természetes, hogy a képzést a túlnyomó többség szempontjai vezérelték. Csak a

V. Хидвеги: Один забытый пештский фармацевт

Автор представляет жизненный путь фармацевта Вилмоша Вюрцлера родом из Пожонь (Братислава), и особенно его 15-летнюю деятельность в Пеште (1838—1853), во время которой он управлял «Городской Аптекой», он был первым председателем Будапештского Общества Фармацевтов и провел значительную организационную роль. Химическими, аналитическими исследованиями и экспертизами способствовал работе городского совета и других официальных органов. За свою деятельность был удостоен дворянства, несмотря на это умер забытым в 1868, в 77-летнем возрасте.

V. Hidvégi: A forgotten pharmacist of Pest

The life work of Pozsony-born pharmacist, Vilmos Würzler is reviewed. He worked for 15 years (1838 to 1853) in Pest as proprietor-manager of the „City Pharmacy”, and as the first president of the Budapest Pharmacists' Corporation performed important organization activity. With chemical, analytical examinations and with expert counseling he helped in the work of the City Council. For his lifework he was raised to nobility, but despite this distinction he died forgotten in 1868 in his 77th year of life.

V. Hidvégi: Ein in Vergessenheit geratener pester Apotheker

Verfasser gibt den Lebensweg des in Pressburg geborenen Apothekers Vilmos Würzler bekannt, im ganz besonderen seine 15 jährige (1838—1853) Tätigkeit in Pest, während welcher Zeit er die „Városi Gyógyszertár” (Städtische Apotheke) geführt hat, erster Vorstand der Budapester Apotheker Körperschaft war und bedeutende organisatorische Arbeiten durchführte. Mit seinen chemischen, analytischen Gutachten förderte er die Arbeit des städtischen Rates und die der anderen Behörden. Für sein Lebenswerk wurde er geadelt, dessen ungeachtet starb er im Jahre 1868, 77 Jahre alt, in völliger Vergessenheit.

★ *Resumo en Esperanto:*

V. Hidvégi: Una forgesita farmaciisto de Pest

La aŭtorino prezentas la vivovojon de farmaciisto Vilmos Würzler, naskiĝinta en Pozsony, ĉefe lian 15-jaran (1838—1853) agadon en urbo Pest, dume li gvidis la „Urban Apotekon”, li estis la unua prezidanto de la Budapeŝta Farmaciista Korporacio kaj faris signifan organizan laboron. Per siaj kemiaj, analitikaj ekzamenoj kaj ekspertizoj li helpis la laboron de la Urba Konsilantaro kaj aliaj instancoj. Por sia vivolaboro li ricevis nobelecon, sed tamen li mortis forgesite en sia 77-jara aĝo, en 1868.

hatvanas években kezdődött meg a klinikai gyógyszerészet igényeit kielégítő 6 éves képzési rendszer bevezetése. Napjainkban az ország 10 oktatási intézményében a gyógyszerészeti doktorátus is megszerezhető, 27-ben pedig másfajta fokozat („post baccalaureate degree”) is. A gyógyszerészetben belüli differenciálódás folyamata továbbra is előrehaladó tendenciájú. Ez a végző gyógyszerészhallgatók pályaválasztási döntéseiből is kitűnik. 1981-ben 23%-uk a kórházi gyógyszerészetet választotta, 57%-uk pedig a közforgalmú pályát; utóbbiak között jelentős azoknak a száma, akik egy vállalat („lánc”) egységeibe pályáztak. A szerző végül részletesen elemzi a két nagy gyógyszerész-szövetség (a kórházi és a közforgalmú) véleményét a képzést illetően (1054).